

Arrest

nr. 344 333 van 6 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 30 maart 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot weigering van inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging van 25 maart 2026.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 oktober 1999 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in in België. Dit verzoek werd destijds door het Commissariaat generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geweigerd.

Op 30 oktober 2020 werd aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) afgegeven en werd hem eveneens een inreisverbod voor 15 jaar (bijlage 13sexies) opgelegd. Dit inreisverbod werd niet aangevochten.

Op 2 mei 2024 diende verzoeker een (derde) aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgisch minderjarig kind N. op grond van artikel

40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 5 november 2024 weigerde de gemachtigde van de toenmalige staatssecretaris voor Asiel en Migratie het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 327 654 van 4 juni 2025 verwierp de Raad dit beroep.

Op 1 september 2025 diende verzoeker opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgisch minderjarig kind N.

Op 19 december 2025 weigerde de gemachtigde van de minister van Asiel en migratie (hierna: de gemachtigde) die aanvraag in overweging te nemen en gaf verzoeker het bevel het grondgebied te verlaten met een bijlage 13.

Op 10 februari 2026 diende verzoeker opnieuw een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn minderjarig Belgisch kind N.

Op 25 maart 2026 weigerde de gemachtigde de voormelde aanvraag om gezinshereniging in overweging te nemen, met bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, onder de vorm van een bijlage 13septies.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ (...)

Ref.: (...)

Ref TARAP : (...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door PZ Sint-Niklaas op 25.03.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer:

naam: A.

voornaam: J. J.

geboortedatum: (...)1978

geboorteplaats: Accra

nationaliteit: Ghana

In voorkomend geval, aliassen:

J. A. geboren op (...)1978 van Ghanese nationaliteit,

J. A. geboren op (...)1978 van Sierra Leoneanse [sic] nationaliteit,

J. A. geboren op (...)1978 van Sierra Leoneanse [sic] nationaliteit,

T. L. geboren op (...)1982 van Ghanese nationaliteit,

T. L. geboren op (...)1982 van Ghanese nationaliteit

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Hoewel uit het administratief dossier van dhr. A. blijkt dat hij in het bezit zou zijn van een geldig Ghanees paspoort (nr.: (...); geldig tot 30.06.2032), legde hij geen geldig visum noch verblijfstitel voor bij zijn interceptie door PZ Sint-Niklaas (dd. 25.03.2026).

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Dhr. A. heeft zich tijdens zijn verblijf in illegaliteit schuldig gemaakt aan een resem aan zware inbreuken op de openbare orde, waarvoor hij tevens 8 keer veroordeeld werd en meermaals in de gevangenis werd

vastgehouden (respectievelijk van 06.04.2004 tot 24.10.2005, 13.01.2008 tot 05.06.2008 en 30.08.2013 tot 02.11.2020).

Zo werd dhr. A. op 09.05.2001 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel vanwege een gewone diefstal en poging tot diefstal. Verder had dhr. A. zich schuldig gemaakt aan een diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, waarbij hij op heterdaad betrapt werd. Dit resulteerde op 06.04.2004 in een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden. In plaats van te leren uit zijn fouten werd dhr. A. op 12.03.2007 nogmaals veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, weerspanning en opzettelijke slagen en verwondingen. Voorts heeft de betrokkene zich op 05.06.2008 schuldig gemaakt aan drughandel en drugbezit in het kader van een criminele vereniging. Feiten waarvoor hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor 5 jaar (behoudens de voorlopige hechtenis). Eén jaar later (dd. 29.04.2009) volgde zijn 5de veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens een diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Voorts heeft de betrokkene zich als schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en poging tot oplichting, waarvoor hij op 30.09.2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar en onmiddellijke aanhouding. Bovendien werd dhr. A. op 23.10.2013 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot gevangenisstraf van 10 maanden wegens het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg. Tot slot liep de betrokkene zijn laatste veroordeling op in 21.11.2013. Ditmaal voor drughandel en drugbezit in het kader van een criminele vereniging. Hetwelk hem een gevangenisstraf opleverde van 30 maanden door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Betrokkene heeft zich onder meer schuldig gemaakt aan inbreuken op drugwetgeving als deel uitmakend van een criminele organisatie. Deze inbreuken zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drughandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.' Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drughandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend, herhalend en gewelddadig karakter van sommige van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 02.11.2020. Gezien het arrest van het Europees Hof van Justitie van 26/07/2017 (Ouhrami, C-225/16) zal de termijn van het inreisverbod in werking treden van zodra betrokkene effectief het grondgebied van de lidstaten die het Schengen-acquis toepassen heeft verlaten.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Uit het administratief dossier van dhr. A. blijkt dat hij sedert 1999 in België verblijft. Doch wensen wij er vooreerst op te wijzen dat hij een groot deel hiervan doorbracht in de gevangenis, namelijk van 06.04.2004 tot 24.10.2005, 13.01.2008 tot 05.06.2008 en 30.08.2013 tot 02.11.2020. Sinds zijn aankomst in België ondernam dhr. A. tevens 7 pogingen om zijn verblijf in regel te stellen zonder dat deze tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.

Zo diende dhr. A. op 28.10.1999 een asielaanvraag in, dewelke geweigerd werd door middel van een bijlage 26bis (dd. 01.03.2000). In beroep werd de weigeringsbeslissing overigens bevestigd op 05.10.2001. Op 12.09.2003 diende de betrokkene een regularisatieverzoek in, dat op 14.04.2004 onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens heeft hij geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05.06.2008. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft

uitgevoerd. Na het plegen van zware inbreuken op de openbare orde, werd de betrokkene op 30.10.2020 het voorwerp van een inreisverbod, hetwelk hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 02.11.2020. Op 26.09.2022 werd hem een bijlage 13septies betekend, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zijn opsluiting werd meermaals verlengd, de repatriëring die aanvankelijk in februari 2023 was voorzien is mislukt omdat betrokkene een COVID-test/PLF weigerde; Dientengevolge werd hij op 14.02.2023 opnieuw opgesloten. Op 14.03.2023 diende betrokkene per volmacht een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgisch kind. Betrokkene werd uiteindelijk vrijgesteld omdat hij een schorsend beroep lopende had tegen de weigeringsbeslissing dd. 21.03.2023. Het beroep werd door de RvV verworpen op 29.06.2023 bij arrest 291 242. Op 25.03.2023 diende betrokkene een tweede aanvraag gezinshereniging in, dewelke werd geweigerd op 18.03.2024 en per aangetekende zending van 20.03.2024 betekend werd. Op 02.05.2024 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging ingediend.

Deze aanvraag werd opnieuw geweigerd op 05.11.2024. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd evenwel door de RvV verworpen bij arrest 327 654 dd. 04.06.2025. In dit arrest werd uitvoerig rekening gehouden met artikel 8 EVRM en het belang van het kind. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 01.09.2025 een vierde aanvraag gezinshereniging met hetzelfde Belgische kind in. Deze aanvraag werd op 19.12.2025 niet in overweging genomen door middel van een bijlage 13. Deze beslissing werd op 24.12.2025 naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende al op 10.02.2026 voor de 5de keer een aanvraag gezinshereniging in met hetzelfde kind. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 5de aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 10.06.2026 wordt dan ook door middel van deze beslissing niet in overweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet in overweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen.

Zoals hierboven reeds werd gestipuleerd, zou de betrokkene sedert 1999 in België verblijven. Zo blijkt uit zijn administratief dossier dat betrokkene op 21-jarige leeftijd naar België kwam. Echter spendeerde dhr. A. 9 van de 26 jaar dat hij illegaal in België verbleef in de gevangenis. Ondanks het feit dat de betrokkene reeds lang in België is en als gevolg daarvan banden heeft ontwikkeld in België, weegt dit niet op ten aanzien van de ernst van de schendingen van de openbare orde. Integratie veronderstelt immers dat de Belgische reglementering gerespecteerd wordt en individuen zich onthouden van het plegen van strafbare feiten. Doch wordt niet betwist dat deze verwijderingsbeslissing een impact heeft op de familieleden van dhr. A. die legaal in België verblijven. Ook al waren zijn Spaanse partner en Belgische zoon op de hoogte van de betrokkene zijn precare verblijfssituatie toen zij hun leven in België opbouwden.

Niettegenstaande wensen wij aan te kaarten dat uit zijn administratief dossier geen elementen naar voor kwamen waaruit blijkt dat er tussen dhr. A. en zijn Belgische zoon sprake is van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie, noch dat dhr. A. zijn aanwezigheid onontbeerlijk is voor het welbevinden van zijn kind in België of om zijn vaderschap te kunnen uitvoeren. Betrokkene heeft overigens meerdere langere detenties (zowel in gevangnissen als in een gesloten centrum) achter de rug. Zo is er gebleken dat ten tijde van zijn inbreuken op de openbare orde, het kind reeds geboren was. Zijn Belgische zoon is immers geboren in 2008 en sinds enkele dagen meerderjarig. Dhr. A. heeft het kind pas erkend in 2023 en voor mei 2023 nooit met zijn zoon of partner samengewoond. Zoals reeds meermaals werd benoemd, was dhr. A. van 2013 tot 2020 gedetineerd ingevolge van zijn veroordelingen en is hij nadien ook nog vastgehouden met oog op een repatriëring. Voor zijn opsluiting in 2013 woonde hij evenmin met mevrouw en zijn kind samen, noch kan blijken dat hij tussen 2020 en 2023 bij hen zou hebben ingewoond. Het is dus redelijk te stellen dat er al die jaren geen afhankelijkheidsrelatie bestond tussen zijn huidige echtgenote en zijn kind waarvoor hij pas in 2023 (drie jaar na invrijheidstelling) de nodige stappen tot erkenning voor heeft gezet. De moeder heeft duidelijk al die tijd alleen ingestaan voor de zorg van haar kinderen waaronder hun gemeenschappelijk kind. Hetwelk zij alleen of met hulp van een derde voorzag, maar niet met behulp van betrokkene.

Dat betrokkene sinds 27.05.2023 adres houdt bij mevrouw en zijn zoon, kan niet van een afhankelijkheidsrelatie getuigen. Het louter feit dat de betrokkenen nu wel samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermenswaardig gezinsleven. "Een gezamenlijke verblijfplaats toont op zich nog geen oprechte en effectief beleefde partnerrelatie in de zin van artikel 8 EVRM aan, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij dit gegeven niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM" (RvV, nr. 189065 van 28.06.2017).

Daarenboven blijkt uit zijn dossier evenmin dat er naast een emotionele afhankelijkheid, sprake zou zijn van een financiële afhankelijkheid. Zijn partner en betrokkene leefden immers jaren apart van elkaar en uit niets blijkt dat zij toen in de zorg voor zichzelf of de kinderen tekort schoot. Het spreekt voor zich dat de moeder in de zorgen van de kinderen voorzag, zowel emotioneel als financieel. Zijn partner kan tevens net als elke andere Belgische onderdaan gebruik maken van ondersteuning allerhande instanties

(opvoedingsondersteuning, alle mogelijke medische ondersteuning, opvolging door het CLB, edm.) in functie van het welzijn van haar kinderen, om hen alle kansen te bieden om hun ontwikkeling en welbevinden te vrijwaren.

Gelet op de erg lange periode van afwezigheid van betrokkene en het gegeven dat de moeder permanent aanwezig is, wordt het risico op verstoring van het evenwicht van de kinderen door de afwezigheid van betrokkene als laag ingeschat. Niets doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de jongen, zijn lichamelijke en emotionele ontwikkeling, in het gedrag zou komen door de afwezigheid van betrokkene. Het is niet omdat een kind één van zijn ouders zou moeten missen, dat het zou worden geschaad in de ontwikkeling, zeker omdat het kind in deze situatie zijn aanwezigheid niet gewoon was, en dit gedurende bijna zijn volledige minderjarigheid.

Zijn Belgische zoon en Spaanse partner (cf. administratief dossier van de betrokkene voor de volledige identiteit van deze individuen) hoeven bovendien niet voor lange tijd gescheiden te zijn van betrokkene. Zij kunnen immers met dhr. A. contact onderhouden via de moderne communicatiemiddelen en -kanalen, dan wel de betrokkene sporadisch komen bezoeken in zijn land van herkomst. Hierdoor zal de impact van de verwijderingsbeslissing op betrokkene, zijn zoon en partner beperkt blijven. Tevens wordt niet aangetoond dat er ernstige hinderpalen zijn die beletten dat hun zoon – al dan niet tijdelijk – bij betrokkene in het land van herkomst of elders kunnen verblijven (RvV, arrest nr. 125 119, 30.05.2016). Uit het dossier blijkt in elk geval dat in al de jaren dat betrokkene opgesloten was, hij klaarblijkelijk geen bezoek ontving van mevrouw en referentiepersoon (cfr. nota DID dd. 24.08.2017). Betrokkenen slagen er dus in om duurzame contacten te onderhouden van op afstand. Daarenboven kunnen het kind en de moeder België vrijelijk in- en uitreizen. Om deze redenen wordt een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast verklaarde dhr. A. dat hij last zou hebben van hoge bloeddruk. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor.

Bovendien zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Tot slot haalde dhr. A. geen overige redenen in verband met zijn privé-, gezins- of familielevens aan, die hem zouden verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt hierom niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of teruggrijping valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene maakte gebruik van meerdere identiteiten:

J. A. geboren op (...) 1978 van Ghanese nationaliteit,

J. A. geboren op (...) 1978 van Sierra Leoneanse [sic] nationaliteit,

J. A. geboren op (...) 1978 van Sierra Leoneanse [sic] nationaliteit,

T. L. geboren op (...) 1982 van Ghanese nationaliteit

T. L. geboren op (...) 1982 van Ghanese nationaliteit

Voorts heeft de betrokkene zich als schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en poging tot oplichting, waarvoor hij op 30.09.2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar en onmiddellijke aanhouding. Hij deinst er aldus niet voor terug om de overheidsinstanties voor te liegen en gebruik te maken van onwettige middelen teneinde zo zijn doel te bereiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Dhr. A. heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, die hem betekend werden op 05.06.2008, 02.11.2020, 26.09.2022 en 26.12.2025. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 02.11.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Uit het administratief dossier van dhr. A. blijkt dat hij sedert 1999 in België verblijft. Sinds zijn aankomst in België ondernam dhr. A. tevens 7 pogingen om zijn verblijf in regel te stellen zonder dat deze tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid. Zo diende dhr. AP. op 28.10.1999 een asielaanvraag in, dewelke geweigerd werd door middel van een bijlage 26bis (dd. 01.03.2000). In beroep werd de weigeringsbeslissing overigens bevestigd op 05.10.2001. Op 12.09.2003 diende de betrokkene een regularisatieverzoek in, dat op 14.04.2004 onontvankelijk werd verklaard. Vervolgens heeft hij geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 05.06.2008. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing(en) heeft uitgevoerd. Na het plegen van zware inbreuken op de openbare orde, werd de betrokkene op 30.10.2020 het voorwerp van een inreisverbod, hetwelk hem samen met een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend op 02.11.2020. Op 26.09.2022 werd hem een bijlage 13septies betekend, een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Zijn opsluiting werd meermaals verlengd, de repatriëring die aanvankelijk in februari 2023 was voorzien is mislukt omdat betrokkene een COVID-test/PLF weigerde; Dientengevolge werd hij op 14.02.2023 opnieuw opgesloten. Op 14.03.2023 diende betrokkene per volmacht een aanvraag gezinshereniging in in functie van zijn Belgisch minderjarig kind. Betrokkene werd uiteindelijk vrijgesteld omdat hij een schorsend beroep lopende had tegen de weigeringsbeslissing dd. 21.03.2023. Het beroep werd door de RvV verworpen op 29.06.2023 bij arrest 291 242. Op 25.03.2023 diende betrokkene een tweede aanvraag gezinshereniging in, dewelke werd geweigerd op 18.03.2024 en per aangetekende zending van 20.03.2024 betekend werd. Op 02.05.2024 diende betrokkene een derde aanvraag gezinshereniging ingediend. Deze aanvraag werd opnieuw geweigerd op 05.11.2024. Betrokkene ging in beroep tegen deze beslissing, het beroep werd evenwel door de RvV verworpen bij arrest 327 654 dd. 04.06.2025. In dit arrest werd uitvoerig rekening gehouden met artikel 8 EVRM en het belang van het kind. Ondanks dit arrest diende betrokkene op 01.09.2025 een vierde aanvraag gezinshereniging met hetzelfde Belgische kind in. Deze aanvraag werd op 19.12.2025 niet in overweging genomen door middel van een bijlage 13. Deze beslissing werd op 24.12.2025 naar betrokkene verzonden voor betekening. Betrokkene diende geen beroep in tegen deze beslissing en diende al op 10.02.2026 voor de vijfde keer een aanvraag gezinshereniging in met hetzelfde kind. Betrokkene misbruikt de procedure van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 40ter van de Vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven en werken op het grondgebied in afwachting van de beslissing. De 5de aanvraag gezinshereniging van betrokkene dd. 10.06.2026 wordt dan ook door middel van deze beslissing niet inoverweging genomen. De beslissing om een aanvraag gezinshereniging niet inoverweging te nemen moet niet noodzakelijk in de vorm van een bijlage 20 worden genomen.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Dhr. A. heeft zich tijdens zijn verblijf in illegaliteit schuldig gemaakt aan een resem aan zware inbreuken op de openbare orde, waarvoor hij tevens 8 keer veroordeeld werd en meermaals in de gevangenis werd vastgehouden (respectievelijk van 06.04.2004 tot 24.10.2005, 13.01.2008 tot 05.06.2008 en 30.08.2013 tot 02.11.2020).

Zo werd dhr. A. op 09.05.2001 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel vanwege een gewone diefstal en poging tot diefstal. Verder had dhr. A. zich schuldig gemaakt aan een diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, waarbij hij op heterdaad betrapt werd. Dit resulteerde op 06.04.2004 in een veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 8 maanden. In plaats van te leren uit zijn fouten werd dhr. A. op 12.03.2007 nogmaals veroordeeld door het Hof van Beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden wegens toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met als gevolg ziekte of arbeidsongeschiktheid, weerspanning en opzettelijke slagen en verwondingen. Voorts heeft de betrokkene zich op 05.06.2008 schuldig gemaakt aan drughandel en drugbezit in het kader van een criminele vereniging. Feiten waarvoor hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel voor 5 jaar (behoudens de voorlopige hechtenis). Eén jaar later (dd. 29.04.2009) volgde zijn vijfde veroordeling door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 10 maanden wegens een diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Voorts heeft de betrokkene zich als schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en poging tot oplichting, waarvoor hij op 30.09.2013 door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar en onmiddellijke aanhouding. Bovendien werd dhr. A. op 23.10.2013 veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot gevangenisstraf van 10 maanden wegens het toebrengen van slagen aan een ministerieel ambtenaar, een agent die drager is van het openbaar gezag of van de openbare macht of tegen enig ander persoon met een openbare hoedanigheid bekleed, in de uitoefening of ter gelegenheid van de uitoefening van hun bediening, met bloedstorting, verwonding of ziekte tot gevolg. Tot

slot liep de betrokkene zijn laatste veroordeling op in 21.11.2013. Ditmaal voor drughandel en drugbezit in het kader van een criminele vereniging. Hetwelk hem een gevangenisstraf opleverde van 30 maanden door de correctionele rechtbank te Antwerpen.

Betrokkene heeft zich onder meer schuldig gemaakt aan inbreuken op drugwetgeving als deel uitmakend van een criminele organisatie. Deze inbreuken zijn een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestandsdelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drughandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drughandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten'. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (...); ook kan de georganiseerde drughandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan'. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugsriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/ Tsakouridis (Grote Kamer).

Gezien de maatschappelijke impact, de ernst, het winstgevend, herhalend en gewelddadig karakter van sommige van de feiten waar betrokkene zich schuldig aan heeft gemaakt, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Bovendien is dhr. A. een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Verder verklaarde dhr. A. bij de afname van zijn hoorrecht (dd. 25.03.2026) dat hij niet kan terugkeren naar Ghana omdat hij kindsoldaat is geweest. Bovendien vindt hij België een goed land en haalt hij aan dat hij hier zou werken en een gezin heeft. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Ghana een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bovendien verklaarde dhr. A. dat hij last zou hebben van hoge bloeddruk. Hij legt hiervan evenwel geen bewijzen voor.

Daarnaast zitten er in zijn administratief dossier geen medische documenten noch een aanvraag tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, waaruit zou blijken dat hij aan een ziekte of aandoening lijdt die hem niet in staat stelt om terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt evenwel niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)

2. Over de ontvankelijkheid

In de mate dat verzoeker met onderhavig verzoekschrift ook de vasthouding zou willen aanvechten, wijst de Raad erop dat hij niet bevoegd is zich hierover uit te spreken. Dit blijkt uit artikel 71 van de Vreemdelingenwet dat stelt dat de vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan

de grens gelegen plaats, tegen die maatregel beroep kan instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

In casu blijkt dat verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt. De bestreden verwijderingsmaatregel kan op elk moment worden uitgevoerd, dermate dat de behandeling imminent is.

Verweerder betwist de dringendheid ook niet in zijn nota met opmerkingen.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen.

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het prima facie karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit

onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker voert in zijn middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Hij geeft eerst een theoretische toelichting bij deze verdragsbepaling. Hij wijst er onder meer op dat enerzijds het samenwonen van ouders met minderjarige kinderen geen sine qua non is opdat er sprake is van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Eveneens kan een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aangenomen worden als het kind buiten het huwelijk is geboren. Het EHRM erkent het gezamenlijk genieten van elkaars gezelschap tussen ouder en kind als fundamenteel voor het gezinsleven, waarbij elke belemmering hiervan gezien wordt als een aantasting van dit gezinsleven. Verzoeker vervolgt dat het EHRM heeft geoordeeld dat ook bij het nemen van een verblijfsbeslissing, de Staat het hoger belang van het kind in overweging moet nemen. Bij alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, zijn hun belangen het hoogste goed. Het Hof onderzoekt daarbij nadrukkelijk het welzijn van de kinderen, vooral de ernst en de moeilijkheden die zij ondervinden in het land waarheen de verzoeker wordt uitgewezen, hetgeen ook de soliditeit van sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming omvat. Verzoeker verwijst daarbij onder andere naar het arrest Jeunesse tegen Nederland van 3 oktober 2014. Het Hof heeft ook reeds erkend dat uitzetting van een gezinslid niet alleen een inbreuk uitmaakt op de rechten van de persoon die wordt uitgezet, maar ook op die van de gezins- en familieleden die achterblijven. Dit heeft invloed op het hele gezin en niet alleen op de individuele verzoeker. Verzoeker citeert vervolgens uitgebreid uit een arrest van de Raad.

In een volgend onderdeel stipt verzoeker aan dat in casu de hypothese voorligt van de eerste toelating, waarbij geoordeeld dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om verzoeker de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden. Hierbij dient een belangenafweging te gebeuren tussen de individuele belangen van verzoeker en de collectieve belangen van de gemeenschap. Hij stipt ook aan dat artikel 8 van het EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet. De gemachtigde is gehouden tot een deugdelijk onderzoek, rekening houdend met alle omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Concreet stelt verzoeker dat er tussen hem, zijn toekomstige echtgenote en hun zoon sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij maken een kernfamilie uit en volgens verzoeker liggen voldoende bewijzen voor om dit gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aan te tonen. Verder is er sprake van een duurzame liefdesrelatie tussen verzoeker en de moeder van de zoon, nu het huwelijk op 9 mei 2026 wordt voltrokken. Verzoeker erkent dat er een inreisverbod voorligt, maar wijst op het arrest JZ van 17 september 2020 van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat zolang de verwijderingsmaatregel niet wordt uitgevoerd, er geen schending van het inreisverbod voorligt en dit dan ook geen rechtsgevolgen mag meebrengen voor verzoeker. Hij vervolgt dat de duur van het inreisverbod ook van belang is, zoals onder meer benadrukt in de zaak Savran tegen Denemarken van de grote kamer. Nu er thans sprake is van een inreisverbod van 15 jaar, leidt dit onvermijdelijk tot een langdurige scheiding van het gezin. Dit is zowel in strijd met de belangen van zijn zoon N., als met die van zijn partner. Dit zal niet enkel de familiebanden doen verzwakken, maar ook aanzienlijke gevolgen hebben voor de emotionele, psychologische en medische ontwikkeling van beiden. Verzoeker wijst zo op de bijkomende medische afhankelijkheid van mevrouw T.P.G.D.C. en dienaangaande de stukken 20 en 26, gevoegd bij het verzoekschrift. Er is een dreiging van een gezinsontwrichting bij de verwijdering van verzoeker. Verzoeker stipt verder ook aan dat hij sedert zijn vrijlating aan het werken is en geen strafbaar gedrag meer stelt. De gemachtigde heeft hiermee volgens verzoeker geen rekening gehouden. Verzoeker concludeert dat de gemachtigde heeft nagelaten om na te gaan of er een werkelijk gezinsleven bestaat tussen verzoeker en mevrouw T.P.G.D.C. en hun zoon, een belangenafweging uit te voeren en voldoende zwaarwichtigheid toe te kennen aan dit belang van het gezins- en familieleven. Bepaalde essentiële elementen werden niet onderzocht. Tot slot stelt verzoeker dat van een gedegen onderzoek naar de afhankelijkheid geen sprake is in de bestreden beslissing.

Prima facie beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016, B.8.3.) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoonde in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn kind N.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen, of tussen andere meerderjarige verwanten enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Dienaangaande oordeelt het Hof echter ook dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een 'gezinsleven' kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

In casu moet vastgesteld worden dat de bestreden beslissing werd genomen op een ogenblik dat N. sinds enkele dagen meerderjarig was. Er is geen sprake van het feit dat N. reeds een eigen gezin zou gesticht

hebben, zodat hij in principe valt onder een beschermingswaardig gezinsleven met verzoeker als (zeer) jong volwassene. Echter, moet in casu vastgesteld worden dat verzoeker de laattijdige erkenning in 2023 niet betwist, evenmin als dat hij omwille van diens strafrechtelijk verleden en jarenlange detentie weinig aanwezig was in het leven van N. tot 2020. Verzoeker gaat ook niet in op het motief dat hij pas sedert 2023 is gaan samenwonen met diens partner en zoon. De Raad begrijpt dat de gemachtigde aan deze elementen gewicht hecht.

Anderzijds blijkt dat verzoeker thans tal van stukken heeft bijgebracht in het licht van artikel 8 van het EVRM, waarmee de Raad in het kader van de huidige UDN-procedure moet rekening houden op grond van artikel 39/82 § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Zo legt verzoeker onder meer stuk 14 voor, zijnde 'bezoekerslijst gevangenis 2014-2020. Hieruit blijkt alvast dat het motief uit de bestreden beslissing dat *"in al de jaren dat betrokkene opgesloten was, hij klaarblijkelijk geen bezoek ontving van mevrouw en referentiepersoon [zijnde zoon N] (cfr. nota DID dd. 24/08.2017)"* prima facie foutief is. De bestreden beslissing dateert van 25 maart 2026 en er blijken wel degelijk bezoeken van de partner van verzoeker en hun zoon N. in de jaren 2018, 2019 en 2020. Het is niet betwist dat verzoeker in 2020 werd vrijgelaten uit de gevangenis.

Verder ligt ook een verklaring voor van verzoekers zoon, die ook ter zitting aanwezig is, waarin hij onder meer verklaart *"mijn vader heeft in het verleden wel wat fouten [sic] dingen gedaan maar de mens die hij nu is, is compleet anders. Hij werkt met een vast contract (...), is een goede man voor mijn mama, een goede papa die mij helpt met mijn studies (...). Mijn papa is ook altijd thuis. Ik wil hem niet meer missen. Ik kan er niet aan denken dat mijn papa terug zou moeten weggaan. Jullie moeten er ook rekening mee houden dat wij ook mee in de rollercoaster zitten en het is niet fijn om er nog maar aan te denken dat hij terug weg zou moeten gaan. Ik zei net tegen mama dat ik niet begrijp waarom jullie nog moeilijk zouden doen. Ons gezin is echt zeer normaal. Deze brief typen is voor mij zeer moeilijk. Ik vraag jullie, ik smeeek jullie aub laat mijn papa bij mij zijn !!!!!"* Hoewel deze getuigenis dateert van 10 februari 2023 heeft deze zoon ten overvloede ter zitting eveneens een getuigenis in gelijkaardige zin afgelegd.

Verder ligt ook een verklaring voor van 30 maart 2026 van Mw. N. P. , die verklaart de meter van N. te zijn. Zij wijst op de sterke band tussen verzoeker en zijn zoon N. Ze omschrijft verzoeker als een warme, liefdevolle en betrokken vader waarmee N. hobby's, interesses en verbondenheid deelt. Ze stelt dat N. in een belangrijke en kwetsbare fase in zijn leven zit en dat N. verzoeker nodig heeft. Volgens deze getuigenis zou de uitwijzing van verzoeker een enorme impact hebben op N., diens ontwikkeling, welzijn en toekomst.

Tot slot liggen ook nog twee getuigenissen voor van het Koninklijk Atheneum Beveren. Daarin verklaart de leerlingenbegeleiding van KA Beveren dat verzoeker *"zich betrokken [toont] bij de opvoeding"*, dat N. [naam zoon] *"in het verleden reeds moeilijke periodes [heeft] doorgemaakt, waarbij de thuissituatie een grote invloed heeft gehad op zijn functioneren."* (...) *"Wanneer hij thuis geconfronteerd wordt met negatief nieuws, merken wij dat hij zich in de klas moeilijk kan concentreren en vaker ongepast gedrag vertoont."* En verder *"In de periode dat papa niet aanwezig was deed N. er alles aan om er te zijn voor zijn mama en om haar te dragen. Dit heeft natuurlijk een grote impact op een jongen van zijn leeftijd. Hij zet op die moment zijn eigen gevoelens, verwachtingen en/of verdriet aan de kant, om sterk te kunnen zijn voor zijn mama. Wij maken ons zorgen over de verdere ontwikkeling van N. omdat het niet de bedoeling kan zijn dat een 18-jarige jongen een gezin moet recht houden."* De getuigenis vervolgt: *"De afgelopen maanden stelden wij echter een duidelijke verbetering vast. Er waren weinig tot geen opmerkingen van leerkrachten. N. gaf zelf aan dat hij zich rustiger voelde dankzij een meer stabiele en positieve thuissituatie, al bleef bij hem een onderliggende onzekerheid aanwezig. We willen benadrukken dat de aanwezigheid van zowel mama als papa van groot belang is voor N. zijn ontwikkeling en zijn gedrag, (...). De angst om zijn papa niet meer te kunnen zien, zorgt bij hem voor een sterk gevoel van onveiligheid en onrechtvaardigheid. Wij adviseren ook dat N. psychologisch wordt ondersteund in deze moeilijke tijd. (...) Jongeren dragen de littekens van het gedwongen gescheiden worden met een ouder, eeuwig met zich mee."*

In het licht van deze hoger geciteerde getuigenissen en gegevens kan de Raad niet langer volgen waar de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat 'niets' doet vermoeden dat, rekening houdend met de leeftijd van de jongen, zijn emotionele ontwikkeling in het gedrang zou komen door afwezigheid van verzoeker. De gemachtigde wijst erop dat de zoon de aanwezigheid van verzoeker niet gewoon was gedurende bijna zijn volledige minderjarigheid. Ook al volgt de Raad prima facie dat dit gedurende lange tijd zo was, is niet betwist dat de zoon thans reeds verschillende jaren juist gewoon is aan de ondersteunende aanwezigheid van verzoeker. Uit de hoger aangehaalde getuigenis blijken eveneens de zeer moeilijke periodes die de moeder van verzoeker recent heeft doorgemaakt, waarover hieronder meer, die maken dat het motief aangaande de permanente aanwezigheid van de moeder ook niet langer staat.

De Raad neemt aldus prima facie een beschermingswaardig gezinsleven aan tussen verzoeker en diens net meerderjarig geworden zoon N.

Wat betreft de belangenafweging, leest de Raad dat de gemachtigde erop wijst dat moderne communicatiemiddelen, en bezoeken of het verblijf in het land van herkomst kunnen volstaan aangezien de zoon N. (en de partner) "niet voor lange tijd" moeten gescheiden worden van verzoeker. De Raad kan er evenwel geen abstractie van maken dat thans een zeer lang inreisverbod van 15 jaar voorligt, dat gezien de reeds lang verstreken beroepstermijn niet meer kan aangevochten worden. Enkel een verzoek tot opheffing of opschorting op grond van artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet is een mogelijkheid, zoals de raadsman ter zitting stelt, doch met onzekere uitkomst. Gezien de hoger neergelegde verklaringen en stukken van personen en instanties die prima facie voldoende dicht staan bij N., of van N. zelf, en hetgeen hieronder zal uiteengezet worden aangaande de recente situatie van Mw. T.P.G.D.C. kan de Raad niet langer volgen dat de gemaakte belangenafweging evenredig is.

De Raad volgt dan ook prima facie waar verzoeker aanvoert dat er mogelijk aanzienlijke negatieve gevolgen voor de zoon van verzoeker op emotioneel en psychisch vlak kunnen opduiken bij de gedwongen verwijdering van verzoeker. Zoals verzoeker terecht aanhaalt, moet in het kader van artikel 8 van het EVRM rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind. Thans kan verzoeker sedert enkele dagen niet langer als 'kind' worden beschouwd, maar kan niet redelijkerwijs ontkend worden, gezien wat infra zal worden uiteengezet aangaande de moeder, dat N. zich ondanks zijn 18-jarige leeftijd in een kwetsbare positie bevindt.

Wat betreft een gezinsleven met de zoon N. kan prima facie een schending van artikel 8 van het EVRM worden aangenomen.

Wat betreft het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner Mw. T.P.G.D.C.

Het Hof oordeelt dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet sprake zijn van een stabiele de facto partnerrelatie, ongeacht het geslacht van de partners (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie een voldoende standvastigheid (duurzaamheid) heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner niet aanneemt. Ook wat de partner betreft, wijst hij erop dat verzoeker voor mei 2023 nooit met haar heeft samengewoond, dat hij voor diens opsluiting in 2013 ook niet met haar samenwoonde en zij al die tijd alleen heeft ingestaan voor de zorg van haar kinderen, waaronder hun gemeenschappelijk kind. Het loutere feit dat ze sinds 27 mei 2023 wel samenwonen wordt niet beschouwd als een afdoende bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap en een beschermingswaardig gezinsleven. Verder blijkt volgens de gemachtigde naast geen emotionele afhankelijkheid, ook geen financiële afhankelijkheid, nu zij al die jaren alleen voor de kinderen heeft ingestaan. Verder motiveert de gemachtigde dat ook zij niet voor lange tijd hoeft gescheiden te zijn van verzoeker en de relatie met moderne communicatiemiddelen kan onderhouden worden. Opnieuw wordt aangehaald dat uit het dossier blijkt dat verzoeker al de jaren dat hij opgesloten was geen bezoek ontving van de partner, waarbij de gemachtigde lijkt te steunen op een oud stuk van 24 augustus 2017. Om die redenen wordt volgens de gemachtigde geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

De Raad kan in beginsel verschillende motieven van de gemachtigde volgen, zoals het feit dat de partner en verzoeker pas sedert mei 2023 samenwonen, dat de partner lang alleen voor haar kinderen en hun gemeenschappelijk kind heeft ingestaan en dat voor het aantonen van een afhankelijkheidsrelatie, die in het kader van de KA-toets van het Hof van Justitie tussen partners inderdaad moet blijken, het louter onder een dak wonen sedert enkele jaren op zich niet volstaat, ook niet als bewijs van een duurzaam feitelijk partnerschap. Het is wel een element dat moet meegewogen worden. Echter, de Raad moet evenwel, zoals hoger aangestipt, rekening houden in de huidige procedure met alle relevante stukken die in het licht van artikel 8 van het EVRM worden voorgelegd. Hieruit blijkt dat het motief dat verzoeker gedurende de jaren tot hij opgesloten zat geen bezoek kreeg, waarbij de belangrijkste opsluiting die was van 2013 tot 2020, foutief is, nu verzoeker thans aantoont dat hij wel degelijk bezoek kreeg van zijn partner en zijn zoon tussen de jaren 2018-2020. Bovendien heeft de partner verscheidene getuigenissen voorgelegd waaronder die van 28 november 2025 en 28 maart 2026, en was zij ook ter zitting aanwezig, waarin zij beschrijft dat zij een ernstige rugproblematiek heeft, chronische vermoeidheid waardoor zij zich soms amper kon verplaatsen en dit een van de redenen is waarom zij in het verleden niet vaak naar de gevangenis is kunnen gaan. Ze verklaart eveneens niet over een auto te beschikken, wat de praktische moeilijkheden nog groter maakte. In het attest van 28 november 2025 verklaart zij tevens pijnpatiënt te zijn en te leven met gegeneraliseerde

angststoornissen, waardoor ze sedert augustus 2025 is opgenomen voor behandeling. Ze verklaart dat verzoeker tijdens haar opname volledig zorgt voor hun zoon en dat verzoeker essentieel is voor hun gezinsleven en de stabiliteit van hun zoon. Zij verklaart dat verzoeker een zorgende vader is en een onmisbare steun voor haar en haar zoon.

De Raad stipt aan dat gelijkaardige getuigenissen zijn voorgelegd door de stiefdochter van verzoeker en diens stiefzoon, beiden kinderen van de partner. De stiefdochter verklaart daarin dat het sinds de thuiskomst van de stiefvader 'met iedereen terug veel beter gaat'. Dat N. terug goede punten haalt op school en haar moeder terug de moed had gevonden die ze was verloren. Ze benadrukt dat haar stiefvader onmiddellijk na zijn vrijlating is gaan werken en ondertussen een vast contract heeft en hij ziek of niet ziek op zijn werk staat. Ze erkent dat hij in het verleden niet op de juiste manier heeft gehandeld maar dat hij 'een topvader is'. Ze stelt eveneens dat hij een toegewijde partner is voor haar moeder. Ze verklaart tot slot zelf steeds bij hem terecht te kunnen en was ook aanwezig op zitting. De getuigenis van de stiefzoon ligt in dezelfde lijn.

Wat betreft het louter samenwonen, blijkt thans eveneens een "attest aangifte huwelijk" voor te liggen van 3 maart 2026, waarop is bepaald dat het huwelijk wordt voltrokken op 9 mei 2026. Daarnaast ligt tevens het positief advies voor van de stad Sint-Niklaas inzake de erkenning van het huwelijk.

De getuigenissen van mevrouw T.P.G.D.C worden op medisch vlak ook ondersteund door verschillende objectieve stukken. Uit het attest van het AZ Maria Middelaes van 4 september 2025 blijkt dat de partner (en moeder van N.) sedert 28 augustus 2025 aldaar werd opgenomen. Er wordt ook geattesteerd dat intussen verzoeker zorgt voor hun zoon N. Vervolgens ligt het attest voor waaruit blijkt dat de partner uiteindelijk tot 15 september 2025 in Maria Middelaes werd opgenomen. Een volgend 'attest van hospitalisatie' van 14 oktober 2025 attesteert dat de partner sedert 15 september 2025 tot heden [zijnde 14 oktober 2025] werd opgenomen in K. Er wordt vermeld dat mevrouw aangeeft dat gedurende deze periode verzoeker instaat voor de zorg voor hun zoon N. Vervolgens ligt een 'bewijs van opname' voor van 2 december 2025 waarin de algemeen directeur en een maatschappelijk werker van het psychiatrisch centrum G.-S. verklaart dat de partner werd opgenomen sedert 10 november 2025. Tot slot liggen nog drie attesten voor aangaande de partner van de behandelende psychiater O.K. De meest recente betreffen het attest van 4 februari 2026 en 30 maart 2026. In het eerstgenoemde attest bevestigt de specialist dat de partner residentieel werd behandeld vanaf augustus 2025 tot 24 december 2025 en dat *"de onzekere toestand (...) de aanleiding (is) geweest tot deze opname"*. In het laatste attest van 30 maart 2026 stelt de psychiater *"de chronische aandoening van patiënte, gegeneraliseerde angststoornis met paniekaanvallen dreigt toe te nemen bij afwezigheid van haar partner en vader van de zoon. De partner heeft een beschermende rol en zorgt voor evenwicht psycho-sociaal, vermijdt een gezinsontwrichting."*

De Raad moet bijgevolg vaststellen dat thans het bewijs voorligt dat het motief dat de moeder permanent aanwezig is niet langer staat. Er bleek daarentegen prima facie recent een langdurige afwezigheid om medische redenen, waarbij de psychiater duidelijk stelt dat het de onzekere toestand is, die de aanleiding is geweest tot de opname in de psychiatrie. Bijkomend bevestigt de psychiater de rol van verzoeker teneinde 'gezinsontwrichting' tegen te gaan.

Uit het geheel van de voorgaande elementen blijkt dat wat betreft de feitelijke partnerrelatie prima facie voldoende recente elementen voorliggen die wijzen op voldoende standvastigheid om gekwalificeerd te worden als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM. Bijkomend liggen prima facie objectieve recente stukken voor die wijzen op een bijkomende afhankelijkheid van de partner ten aanzien van verzoeker.

Vervolgens leest de Raad in het kader van een belangenafweging dat ook de Spaanse partner niet voor lange tijd gescheiden hoeft te zijn van verzoeker, dat contacten kunnen onderhouden worden via moderne communicatiemiddelen en sporadische bezoeken naar Ghana, zodat de impact van de verwijderingsbeslissing op de partner eveneens beperkt zal blijven. Zoals hoger gesteld, kan de Raad deze redenering, gezien de talrijke recente stukken die werden voorgelegd, niet langer volgen. Vooreerst kan geen abstractie gemaakt worden van het langdurig inreisverbod van 15 jaar dat werd opgelegd, en waarvan de lange duur pas een aanvang zal nemen eens de verwijderingsbeslissing wordt uitgevoerd conform het arrest Ouhrami van het Hof van Justitie. Zoals blijkt uit het administratief dossier, is de beroepstermijn dienaangaande verstreken. Verder blijkt dat de behandelende psychiater verklaart dat de partner thans zorgt voor het vermijden van gezinsontwrichting. Hieruit kan prima facie op redelijke wijze worden afgeleid, dat de verwijdering op zich van verzoeker tot gezinsontwrichting zal aanleiding geven, aldus de behandelende psychiater.

Ook ten aanzien van de partner stelt de Raad prima facie vast dat thans, gezien de gewijzigde situatie, een verdedigbare grief op grond van artikel 8 van het EVRM is aangetoond.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt prima facie aangenomen.

In de nota met opmerkingen haalt verweerder aan dat verzoeker niet betwist dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde. Vervolgens citeert hij uitgebreid uit de bestreden beslissing, uit de bijlage 20 van 5 november 2024, uit het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 december 2025 en uit het arrest van de Raad nr. 327 654 van 4 juni 2025. Volgens verweerder is niet aangetoond dat thans anders moet geoordeeld worden, onder meer over de medische of psychologische problematiek van de partner Mw. T.P.G.D.C. Verweerder geeft integraal twee recente medisch attesten weer van de psychiater van Mw. T.P.G.D.C. Hij gaat vervolgens in op hetgeen de psychiater heeft gesteld aangaande de angststoornissen en is van mening dat het om eerder oppervlakkige attesten gaat waarin zeker geen gewag wordt gemaakt van een medische noodzaak of acute medische situatie van de partner waardoor verzoeker niet kan verwijderd worden naar Ghana. Hij stelt nog "plus est en vous", hetgeen hij ter zitting toelicht en stelt dat geen schending van artikel 8 van het EVRM aan de orde is.

Waar verweerder aanvoert dat verzoeker niet betwist dat hij een actueel gevaar vormt voor de openbare orde, kan de Raad niet volgen. Verzoeker haalt immers aan dat uit de bijgebrachte stukken blijkt dat hij sedert zijn vrijstelling aan het werken is en zich geen strafbaar gedrag meer stelt. De Raad stelt inderdaad vast dat talrijke stukken voorliggen aangaande verzoekers tewerkstelling, zoals een arbeidscontract van onbepaalde duur sedert november 2023, loonbrieven van april tot en met juni 2024 en loonbrieven voor het jaar 2025. Daarnaast ligt ook een verklaring voor van de heer I.D. van 23 mei 2024 waarin verzoeker wordt omschreven als een persoon die dagelijks inzet en werkgever toont, kwaliteitsgericht werkt en organisatorisch inzicht heeft, en ook interesse toont in meer technische zaken. Men stelt dat zijn aanwezigheid van groot belang is en zijn afwezigheid een sterk gemis zou betekenen voor hun dagelijkse werking. Ook van de heer G.A., operations manager van het zelfde bedrijf F. ligt een verklaring voor van 30 maart 2026 waarin de ondergetekende verklaart dat verzoeker sedert 13 november 2023 vast in dienst is en voorheen als interim bij hen werd tewerkgesteld. Er wordt geattesteerd dat hij een job heeft met veel verantwoordelijkheid, dat zij bevestigen dat hij zijn taak altijd met veel zorg uitvoert en hij al jaren amper afwezig is geweest wegens ziekte, en zelfs al een aantal keer ging werken terwijl hij eigenlijk te ziek was, hetgeen volgens de operations manager wijst op zijn groot verantwoordelijkheidsgevoel.

Er kan in casu niet redelijkerwijs ontkend worden dat verzoeker in het verleden vele veroordelingen heeft opgelopen voor diverse feiten, hetgeen niet mag geminimaliseerd worden, met onder meer een laatste lang verblijf in de gevangenis van 2013 tot 2020 tot gevolg. Echter, thans ligt een bestreden beslissing voor van 25 maart 2026. Er kan gezien het geheel van de voorgelegde stukken prima facie gesteld worden dat er indicaties voorliggen dat verzoeker zich reeds verschillende jaren heeft herpakt.

Zoals verzoeker aanhaalt, blijkt op het eerste gezicht inderdaad niet dat de gemachtigde op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het feit dat verzoeker sedert zijn vrijstelling in 2020 geen strafbaar gedrag meer heeft gesteld. Evenmin lijkt verweerder hiermee in zijn nota of in het pleidooi ter zitting rekening te houden. Verweerder haalt ter zitting nog aan dat verzoeker eigenlijk niet mocht werken, hetgeen niet correct is nu verzoeker dat recht wel had gedurende zijn hangende procedures inzake gezinshereniging met zijn Belgische zoon, evenals tijdens de periodes dat verzoeker een schorsend beroep hangende had bij de Raad en onder bijlage 35 stond (zie wat betreft de vrijstelling van de arbeidskaart onder bijlage 35, artikel 2, 2°, d van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers).

Waar verweerder uitgebreid citeert uit het arrest nr. 327 654 van 4 juni 2025 van de Raad, stelt de Raad vast dat hij zich op dat ogenblik heeft uitgesproken over de bijlage 20 van 5 november 2024, zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Verder blijkt dat destijds de Raad wat betreft het gedrag van verzoeker en de situatie van het kind N. enkel rekening kon houden met de eerste verklaring van de partner van 13 februari 2023, met de verklaring van de schooldirecteur van 18 oktober 2022 en met een oudere verklaring van de psychiater van 2 januari 2023. Dienaangaande had de Raad opgemerkt dat onduidelijkheid bestond over de aard van de chronische aandoening van de partner, noch of er sprake was van hulpbehoefendheid in hoofde van de partner. Er werd door de Raad aangehaald dat nergens uit bleek dat de moeder, zijnde Mw. T.P.G.D.C niet langer in staat was om de zorg voor haar kinderen op te nemen.

Er lag tevens geen enkel begin van bewijs voor dat het welzijn van N. door de fysieke afwezigheid van verzoeker in het gedrang zou komen. Om deze redenen volgt de Raad het betoog in de nota niet dat er nu niets zou voorliggen waaruit blijkt dat thans over de situatie anders moet geoordeeld worden.

Waar verweerder in de nota ingaat op de twee laatste van de drie medische attesten van de psychiater, en daarbij de gegeneraliseerde angststoornis tracht te minimaliseren, door te wijzen op het feit dat de psychiater attesteert dat die 'dreigt' toe te nemen bij afwezigheid van haar partner en vader van haar zoon, en deze chronische angststoornis kadert in het louter 'piekeren en zich zorgen maken over iets dat gaat gebeuren', is de Raad van oordeel dat dit prima facie weinig gepast voorkomt in een context waarbij de partner relatief recent is ontslaan uit langdurige opname in de psychiatrie. Waar verweerder, als jurist, aanvoert dat de partner ook door 'verandering' juist in de eigen kracht zou kunnen komen te staan, en dat die angst die

volgens de psychiater 'dreigt' toe te nemen, ook 'net niet zou kunnen toenemen', is dit standpunt op geen enkel objectief oordeel gebaseerd. Verweerder stelt wel ter zitting zelf ook navraag gedaan te hebben bij een specialist, doch legt hier niets van voor. Bovendien kan de Raad er niet aan voorbij gaan dat uit de stukken blijkt dat de betrokken psychiater de partner van verzoeker reeds jaren opvolgt, meer bepaald minstens sedert het attest van 2 januari 2023. De Raad vermag dus het nodige gewicht hechten aan het standpunt van deze psychiater. Anders dan verweerder aanvoert, werden de laatste twee medische attesten ook opgesteld in niet mis te verstane bewoordingen. De langdurige opnames in drie verschillende psychiatrische instellingen, waarbij de psychiater onomwonden attesteert dat de onzekere toestand de aanleiding is geweest hiervoor, of de duidelijke stelling van de psychiater dat de aanwezigheid van verzoeker gezinsontwrichting vermijdt, kunnen niet zonder enig medisch onderzoek of enig objectief stuk opzij geschoven worden of geïnterpreteerd in de tegenovergestelde zin. Het standpunt in de nota en ter zitting dat de partner dankzij de verandering, waaronder in casu de gedwongen verwijdering van verzoeker moet worden verstaan, juist in haar eigen kracht zal komen te staan, steunt op geen enkel objectief stuk. Het veelvuldig herhalen door verweerder ter zitting dat verzoekers partner en de vader van N. 'niet dood' is, doet hier geen afbreuk aan.

Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker in het licht van de aangevoerde schending geen 'acute' medische situatie moet aantonen, doch wel een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen verzoeker en de zoon en tussen verzoeker en de partner en het feit dat de belangenafweging, zoals gebeurd in de bestreden beslissing niet langer evenredig is. Hij heeft dit prima facie aangetoond op basis van een veelvoud van pertinente stukken, in het licht van de ontwikkelingen eigen aan de gezinssituatie sedert 2023 en het gedrag van verzoeker zelf sedert diens vrijlating.

Het betoog van verweerder in de nota en ter zitting doet geen afbreuk aan het voorgaande.

Het middel gestoeld op artikel 8 van het EVRM is ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Verzoeker voert in zijn uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onder meer aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, zoals in zijn middel werd aangetoond, een manifeste aantasting van zijn gezinsleven betekent, nu de uitvoering van de maatregel het fysiek contact van verzoeker met zijn toekomstige echtgenote en zoon verhindert, waardoor hun gezinsleven niet kan worden verduurzaamd. Des te meer omdat er ook een inreisverbod bestaat van 15 jaar. Hij wijst met andere woorden opnieuw op een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst ook op het bepaalde in artikel 39/82 § 2 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

"De schorsing van de tenuitvoerlegging kan alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

Uit het voorgaande blijkt dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wettelijk wordt vermoed indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is.

Uit de woorden 'in het bijzonder' blijkt dat deze bepaling niet restrictief mag geïnterpreteerd worden.

Verweerder voert in de nota met opmerkingen aan dat hij verwijst naar de bespreking van de middelen om te besluiten dat aan de voorwaarde van het nadeel niet is voldaan. Zoals hoger blijkt heeft de Raad evenwel een ernstig middel aangenomen op grond van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg is aan de derde cumulatieve voorwaarde voldaan.

Aangezien is voldaan aan de drie cumulatieve voorwaarden, wordt de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing geschorst.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 25 maart 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en terugleiding naar de grens (bijlage 13septies) en tot weigering van inoverwegingneming van een aanvraag gezinshereniging wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Artikel 3

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend zesentwintig door:

A. MAES, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

E. COCHEZ, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

A. MAES